

Mărturia

(Zeugnis – Testimony)

William Branham
10 februarie 1960
San Juan, Puerto Rico

Bună dimineața! Vă salut pe toți. Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi. Este o mare cinste pentru mine ca în dimineața aceasta să pot da o mărturie în fața acestui grup de predicatori despre nădejdea vieții pe care o port în mine.

În trecut, când aveam ocazia să vin pe această insulă, eram vorbitorul Asociației internaționale a oamenilor de afaceri creștini ai evangheliei depline. Eu am fost invitat doar ca vorbitor, dar întotdeauna am avut impresia că astfel de adunări trebuiau să fie conduse de asociația predicatorilor, fiindcă părerea și intenția mea este ca toate darurile lui Dumnezeu să fie practicate în felul în care au fost stabilite în Biblie. Slujește unirii credincioșilor – ca să-i aducă pe creștini în părtășie. Eu cred că în toate bisericile creștine există sfinți ai lui Dumnezeu. Eu nu cred că este bine să fim despărțiți, eu nu cred că Hristos ar fi vrut-o. Noi ar trebui să fim una. Isus a spus: „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*” (Ioan 13:35).

În privința vindecării divine, nu știu cum este pe această insulă, dar în ceea ce privește restul lumii pe care l-am parcurs, trupul bolnav al lui Hristos are nevoie de vindecare divină mai mult decât toți bolnavii la un loc. Trupul lui Hristos este atât de rupt, încât are mult mai mare nevoie de vindecare decât trupul nostru pământesc. Doar uniți putem birui, despărțiți vom fi biruiți. Cântarea care era cântată când am intrat a subliniat acest lucru: „Înainte luptători ai lui Hristos! Noi nu suntem despărțiți, noi toți suntem un trup”. Și așa trebuie să rămânem.

Slujba pe care mi-a dat-o Domnul pentru acest timp este foarte neobișnuită. Au trecut două mii de ani în care Sfânta Scriptură a fost învățată cu metode intelectuale. Timpul venirii Domnului nostru este foarte aproape. Făgăduințele lui Dumnezeu trebuie să se împlinescă. Eu aș dori să vă explic vouă, predicatorilor, care sunteți păstorii turmei, ca să înțelegeți că nu este ceva inventat de mine, ci este o făgăduință a lui Dumnezeu care trebuie să se împlinescă.

Consider un mare privilegiu faptul că în dimineața aceasta am ocazia să vă aduc, într-un mod foarte simplu, descoperirea care mi-a fost dată. Voi începe cu ceea ce este scris în Romani 11:29: „*Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută* („Darurile și chemările lui Dumnezeu sunt irevocabile” – lb. germană)”.

Ele sunt împărțite de Dumnezeu pe baza atotștiinței Lui. Doar așa pot explica acest dar. Noi știm foarte bine că Biblia învață, că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost hotărât înainte de întemeierea lumii ca să fie înjunghiat ca Miel al lui Dumnezeu. Prin știința Lui mai dinainte, Dumnezeu a știut ce va fi, de aceea El a putut hotărî și spune mai dinainte ce se va întâmpla. Începând din Grădina Eden, Isus a fost anunțat ca Sămânța făgăduită a femeii care va zdrobi capul șarpelui.

Moise a fost născut ca proroc. Nu că el a fost atât de bun sau că și-ar fi dorit-o, ci pe baza înțelepciunii și prin știința mai dinainte a lui Dumnezeu. EL spusese lui Avraam că urmașii lui vor locui într-o țară străină.

Prorocul Isaia l-a văzut pe Ioan Botezătorul cu 712 ani înainte de a se fi născut. Ioan nu putea să știe acest lucru. Deja nașterea lui a fost deosebită. Dumnezeu a știut că el trebuia să vină.

Despre prorocul Ieremia, Dumnezeu a spus că l-a ales înainte de a-l fi întocmit în pântecul mamei sale; înainte ca el să poată vedea lumina lumii Dumnezeu l-a destinat și l-a dedicat ca proroc pentru popoare. Vedeți: darurile și chemările lui Dumnezeu sunt irevocabile.

Familia mea n-a fost religioasă. Strămoșii mei veneau din Irlanda, ei erau catolici. Tatăl meu și mama mea nu mergeau la nicio biserică. Eu am fost născut într-o colibă în munții din Kentucky. Noi eram foarte săraci.

În acea dimineață în care m-am născut – așa mi-a povestit mama – tata a deschis o ușiță care era ca o fereastră, dar fără sticlă,

pentru ca ea să mă vadă, după ce el m-a pus în brațele mamei mele. Era cam pe la ora cinci dimineața. Soarele încă nu răsărise. După ce a deschis această fereastră, prin ea a intrat o lumină sub formă unei perne și a rămas deasupra patului în care fusesem născut. Această lumină se poate vedea pe acea fotografie care se află la Washington D.C., și a fost dusă prin toată lumea. Părinții mei au fost uimiți fiindcă ei nu știau nimic despre religie. De aceea nici nu știau ce era aceasta.

Aproximativ pe la vârsta de doi ani și ceva am avut prima mea vedenie de care îmi amintesc. Mă jucam în curte cu fratele meu mai mic care abia putea să meargă de-a bușilea. Atunci a venit o voce dintr-un tufiș: „Tu vei locui în apropierea unui oraș cu numele de New Albany”. Eu m-am speriat foarte tare și am fugit în casă ca s-o povestesc mamei mele. Ea n-a știut ce înseamnă aceasta. Dar trei ani mai târziu noi ne-am mutat în apropierea unui oraș New Albany, în statul Indiana.

Când aveam șapte ani duceam apă cu gălețile din șură în casă. Era toamnă. Eu m-am așezat cu gălețile de apă sub un pom ca să mă odihnesc puțin. Tatăl meu era bețiv. Dintr-o dată am auzit vuietul unui vânt. Peste tot era o liniște mare, de aceea m-am mirat de unde vine acest vuiet. Pomul sub care mă aflam era foarte mare, de aceea m-am retras puțin ca să văd de unde vine acest vânt. Cam pe la jumătatea pomului frunzele erau adunate în formă de butoi și se învârtteau în pom. De acolo a răsunat o voce care spunea: „Să nu fumezi, nici să nu bei vreodată și să nu-ți pătezi trupul în niciun fel căci mai târziu când vei fi mare vei avea de făcut o lucrare!” Acest lucru m-a speriat. Am lăsat gălețile să cadă, am fugit repede acasă și m-am aruncat, plângând, în brațele mamei mele.

Am spus: „Acolo, în acel pom, este un bărbat”. Ea s-a necăjit și s-a dus în jurul aceluia pom ca să vadă dacă într-adevăr este cineva acolo în pom. Eram atât de speriat încât ea a chemat un medic. Medicul a spus: „Este doar ceva nervos”.

Aproximativ două săptămâni mai târziu mă jucam cu niște bile cu fratele meu când a venit ceva peste mine – m-am uitat în jos la acest râu: acolo era un pod mare construit peste râu; apoi am văzut cum 16 bărbați au căzut de pe acest pod și și-au pierdut viața. După ce m-a părăsit aceasta, am fugit la mama și i-am povestit totul. „Oh”, a

spus ea, „Scumpule, tu doar ai visat”. Dar eu n-am visat. Ea a scris totul pe o hârtie. Exact după douăzeci și doi de ani, în același loc, s-a construit un pod în oraș, peste râul Ohio, unde și-au pierdut viața exact 16 bărbați.

Așa a fost tot timpul. Mai târziu m-am pocăit. Dacă am scrie toate lucrurile pe care Duhul Sfânt le-a făcut ar putea fi scrise foarte, foarte multe cărți. Eu voi atinge doar unele puncte astfel ca voi s-o puteți înțelege.

După ce m-am pocăit am intrat în biserica baptistă și imediat am început să predic Evanghelia. Domnul a binecuvântat foarte bogat, iar după prima mea evanghelizare de două săptămâni cinci sute de persoane și-au dedicat viața lor Domnului. Eu m-am dus cu ei la râu ca să-i botez. Câteva mii de persoane priveau de pe malul râului. Atunci fusese o secetă foarte mare, două sau trei săptămâni nu plouase, iar oamenii se rugau să plouă. Când am vrut să botez a șaptesprezecea persoană am auzit o voce care spunea: „Privește în sus!” Aceasta m-a speriat. Eu eram încă foarte tânăr.

Fata cu care m-am căsătorit mai târziu făcea fotografii de pe malul râului. Eu am auzit glasul din nou spunând: „Privește în sus!”. Dar mi-a fost frică să mă uit în sus. Fiecare se întreba de ce n-o fac. Pe mal erau foarte mulți oameni, chiar și ziariști. Din nou vocea mi-a spus: „Privește în sus!” Apoi m-am uitat în sus; după ce m-am uitat în sus, această lumină a coborât. Unii din cei ce priveau au leșinat; și un glas care a cutremurat toată împrejurimea a spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos tot așa mesajul care ți-a fost dat ție va fi un premergător al celei de-a doua veniri a lui Hristos”. Nu că eu aș fi premergătorul, ci *Mesajul* va fi premergătorul. Eu nu sunt mai mult decât oricare altul. Aici este vorba de Hristos. De atunci încoace vedeniile au început să vină mai des ca înainte.

Știrile din presă au mers la Associated Press, iar apoi până în Canada și mai departe. Noi mai avem decupajele de ziar. Titlul era: „O lumină tainică apare deasupra unui predicator baptist”.

Eu cred că au fost mii de vedenii pe care le-am văzut și nici una dintre ele nu s-a dovedit ca fiind falsă. Toate au fost corecte. Ați putea să mergeți în statul în care m-am născut, sau să scrieți o

scrisoare oficialităților, primarului orașului în care trăiesc sau uniunii predicatorilor. Nici o singură dată, nici una din vedenii n-a fost falsă, ci de fiecare dată a fost desăvârșită. Și totuși mi-a fost frică să le povestesc oamenilor despre aceste lucruri.

Mai întâi aș dori să vă pun o întrebare: „Câți dintre voi sunt umpluți cu Duhul Sfânt?” Ridicați mâinile. Vouă vă pot povesti ceva neobișnuit fiindcă voi o veți înțelege. Într-o seară eram în trecere printr-un târg. Lângă un cort era o domnișoară tânără, o ghicitoare. Mama mea îmi spunea mereu că ghicitorii și spiritiștii sunt de la diavolul; aceasta așa este.

Această ghicitoare, o domnișoară tânără de aproximativ 17 sau 18 ani mi-a spus: „Hei tu, vino încoace”. Eu m-am dus la ea. Apoi a spus: „Știi că tu te-ai născut sub un semn?”

Mi s-a făcut frică. Am spus: „Eu nu vreau să am de-a face cu așa ceva!” și m-am dus de acolo.

Mai târziu când am devenit paznic de vânatoare în statul Indiana, m-am urcat într-un autobuz care era foarte aglomerat așa că a trebuit să stau în picioare. Dintr-o dată am simțit ceva deosebit. Întotdeauna am fost cam sensibil în prezența acestor duhuri, mai ales dacă întâlneam un asemenea om. Primeam un anumit simțământ. Am simțit ceva și m-am uitat în jurul meu: acolo era o femeie corpulentă care se uita direct la mine. Ea a spus: „Aș dori foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră”.

Eu am întrebat: „Ce doriți?” Niciodată n-am fost prieten cu femeii. Eu nu mă refer la voi, surorile mele. El mi-a spus ca să nu-mi pătez trupul și aceasta m-a făcut să am un complex.

În acea vreme toți colegii mei erau păcătoși. Și despre aceasta aș putea să vă povestesc o întâmplare minunată, cum mi s-a oferit whisky și lucruri imorale și cum Duhul Sfânt S-a coborât și m-a oprit. Eu nu aș fi putut respinge aceste lucruri de la mine însumi. Eu le-aș fi făcut. Dumnezeu a fost Acela care a avut grijă de acest dar. El trebuia să iasă în evidență.

Într-o zi am vrut să-mi iau viața, dar arma s-a înțepenit. Am întors-o și dintr-o dată s-a descărcat singură. Dumnezeu a fost Acela care a avut grijă de acest dar. Nici Moise n-a putut să fugă de acest dar. Dumnezeu te va găsi. Oriunde te-ai afla El te va găsi.

Apoi am spus acelei femei: „Ce doriți?”

Ea a răspuns: „Domnul meu, ați știut că ați fost născut sub un semn?” M-a cuprins frica. Am spus: „Eu nu știu nimic și nici nu vreau să știu ceva”.

Ea mi-a spus: „Nu ați vorbit niciodată cu predicatori despre aceasta?” Eu am răspuns: „Eu n-am nevoie de dumneavoastră, nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră”. Apoi am continuat: „N-aș dori să vă jignesc, dar n-aș dori să ascult ceea ce doriți să-mi spuneți”.

Ea mi-a răspuns: „Domnul meu, un gentleman nu vorbește așa”. Apoi m-am întors spre ea și am întrebat-o: „De unde știți acest lucru?”

Ea mi-a răspuns: „Când ați urcat în autobuz am văzut-o”. Apoi a continuat: „Eu lucrez la Casa Albă și sunt în drum spre Chicago ca să-l vizitez pe băiatul meu. El este predicator”. Apoi a spus: „Eu sunt astrolog. Ați știut că Dumnezeu, dacă are ceva în plan, o va arăta mai întâi în cer, înainte de a o realiza pe pământ?”

Eu am răspuns: „Nu știu nimic despre aceasta” și m-am întors din nou. Mi-a fost puțin rușine fiindcă erau mulți oameni în autobuz, iar eu eram în uniformă. M-am gândit că este cam nepoliticos ce fac. Ea mă chema întruna așa că m-am întors din nou spre ea și am spus:

„Ce are aceasta de a face cu mine?” Ea spunea: „Când S-a născut Isus Hristos au venit magii din Răsărit”. Ea m-a întrebat: „Ce erau acești magi?” Eu am răspuns: „Habar n-am”.

Ea a spus: „Ei erau astrologi care cercetau cerul. Fiindcă, înainte ca Dumnezeu să facă ceva pe pământ mai întâi El o arată în cer”. Eu am spus: „Eu nu știu nimic despre aceasta”.

Ea a spus: „Dacă Dumnezeu dă un dar, atunci mai întâi El o arată în cer”. Eu am spus: „Nu știu nimic despre așa ceva”.

Ea a răspuns: „Dumneavoastră v-ați născut sub acest semn. M-ați crede dacă v-aș spune când v-ați născut?” Apoi am răspuns: „Doamnă dragă, dumneavoastră nu-mi puteți citi gândurile. Eu nu voi crede acest lucru”.

Ea a spus: „V-ați născut în data de 6 aprilie 1909, la ora cinci dimineața. Aceasta s-a întâmplat când s-au aliniat anumite stele” – sau cam așa ceva.

Eu am răspuns: „Eu nu știu nimic despre așa ceva și îmi este indiferent”. Apoi mi-a răspuns: „O puteți ignora, dar dacă o veți respecta atunci lumea se va cutremura”.

Eu am spus: „Spuneți-i acestui marinar tânăr când s-a născut el”. Ea a răspuns: „Asta n-o pot”.

Eram aproape de locul unde trebuia să cobor. Răvășit, cu fața înroșită, fricos și tremurând, eram bucuros că puteam coborî din acest autobuz.

Mai târziu, când am început să predic, vedeniile erau mai dese decât înainte. Mi-au fost arătate foarte multe lucruri. Dacă mă întâlneam cu frații mei bapțiști la conferințe și le povesteam despre ele, atunci ei îmi spuneau: „Billy, nu asculta de astfel de lucruri. Ele sunt de la diavolul. Diavolul încearcă să te prindă”.

Oh, aceasta m-a speriat. Mi s-a făcut frică. Nu vreau deloc să am de-a face cu diavolul. Într-o după amiază când am ajuns acasă de la lucru, m-am dus în spatele casei și mi-am dat jos centura cu arma ca să-mi pot spăla mâinile înainte de a mânca. Apoi m-am întors ca să dau drumul unor pești pentru reproducție. Nevasta mea a pregătit mâncarea. Când m-am dus în spatele casei, dintr-o dată, am simțit că ceva vine peste mine; și i-am spus soției mele: „Sună la birou și spune-le că în după amiaza aceasta nu pot merge la serviciu și nici nu știu când voi merge din nou”. Am spus: „Iubit-o, nu mai pot trăi în felul acesta. Eu sunt ca un sclav. Dacă frații predicatori au dreptate, atunci diavolul încearcă să-mi ia viața. Eu sunt predicator, păstorul acestei capele, iar diavolul mă urmărește! Eu trebuie să scap de aceasta. Eu nu voi mai predica și nici nu mă voi duce la amvon până când voi fi eliberat”.

Eu m-am dus la o colibă în mijlocul unui ținut sălbatic, unde pescuiesc deseori; m-am rugat toată după amiaza și am citit din biblie. Eu mă duc acolo deseori ca să mă rog zile întregi. Când s-a întunecat și nu mai puteam să citesc, m-am pus pe genunchi. Acea colibă se află sus în munți; ea era folosită de vânătorii de animale, pentru blănuri, și de cei ce puneau capcane.

Eu m-am rugat un timp îndelungat, cam până la ora două noaptea. M-am așezat pe un scaun cu capul plecat și mă simțeam foarte ciudat. Fața mea era udată de lacrimi. Mi-am ridicat mâinile și

am spus : „Oh, Doamne, n-o lăsa să se mai repete. Eu Te iubesc. Isus este Salvatorul meu. ÎL iubesc. Nu lăsa ca ceva rău să mă biruiască”. Eu m-am rugat mai departe: „Ce pot să fac împotriva acestor lucruri, Doamne? Este nevoie de puterea Ta ca acest lucru să fie luat de la mine. Eu nu vreau să am de-a face cu diavolul. Eu Îl iubesc pe Isus, Lui doresc să-I slujesc”.

Exact în acel moment, o lumină a căzut pe podea. Eu mă uitam la acea lumină care a început să se răspândească. Apoi m-am uitat în sus și iată că acolo era această lumină care se rotea. Era cam *așa* de mare și semăna cu un smarald de culoare galben verzui. Lumina reflectată pe podea s-a tot mărit. Apoi am auzit pe cineva mergând. Din partea dreaptă a venit spre mine un bărbat. Era îmbrăcat cu un veșmânt alb, era desculț, avea pielea mai închisă și părul lung care îi atârna în jos; era un bărbat foarte mare cu brațe puternice pe care le ținea *așa* încrucișate. El venea spre mine. Îmi era frică, mă mușcam tot mai des de un deget fiindcă mă gândeam că am ațipit.

Voi râdeți de lucrurile acestea, dar dacă ați fi fost în locul meu ați fi făcut la fel. Aceasta n-a fost o vedenie. Eu știu ce este o vedenie. Aceasta n-a fost o vedenie. Bărbatul acela stătea acolo *așa* cum stau eu aici și se uita la mine. M-am adâncit tot mai mult în scaun ca să mă pot ține de ceva și mă uitam în jur. El s-a uitat direct la mine în jos și a spus: „Nu te teme!”. Când a spus aceasta eu am știut imediat că este aceeași voce care mi-a vorbit atunci când eram copil. Eu nu-l văzusem niciodată, dar i-am recunoscut vocea; era o voce adâncă; el mi-a spus: „Nu te teme, am fost trimis de Dumnezeu ca să-ți spun că nașterea ta deosebită și viața ta ciudată...”.

Nimeni nu mă înțelegea, nici frații mei predicatori, nici tata nici mama, nici prietenele mele și nici prietenii mei; ei n-o înțeleg nici acum. Nici eu nu mă înțeleg; n-o pot încadra. Eu nu vreau să fiu altfel; doresc să fiu ca toți ceilalți. Dar tu poți fi doar ceea ce face Dumnezeu din tine. El este Olarul, iar noi suntem lutul.

Eu l-am ascultat, iar el mi-a spus: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să arate că tu te-ai născut pentru a te ruga pentru bolnavi”. Ce știam eu despre o rugăciune pentru bolnavi? Eu eram doar un predicator baptist neînsemnat. M-am uitat la el din nou; era foarte amabil. Frica începuse să mă părăsească, de aceea i-am spus:

„Domnul meu, eu nu am școală. Eu nu pot face ceea ce ai spus”. Asta pentru că el spusese: „Tu vei merge în toată lumea și te vei ruga pentru regi, suverani și monarhi”. Cum aş putea eu să fac așa ceva, eu care aveam doar școala generală? Eu nici nu promisem încă Duhul Sfânt; eram un predicator baptist neînsemnat. Aceste lucruri îmi erau străine; eu nu știam nimic despre ele.

M-am uitat din nou la el și i-am spus: „Domnul meu, eu n-o pot face”.

Apoi mi-a spus: „Așa cum a fost trimis Moise cu două semne ca să aducă oamenilor dovada că Dumnezeu l-a trimis, la fel și ție îți vor fi date două daruri”.

I-am spus: „Domnul meu, nu pot să mă duc. Moise avea un semn la mâna lui. El a spus: „Tu să iei cu mâna ta mâna persoanei pentru care te vei ruga. Să nu te gândești ce vei spune. Ți se va arăta ce boală au. Dacă într-adevăr vei fi sincer și smerit (Acesta este motivul pentru care nu iau niciodată bani și nici nu vreau să fiu ceva mare), atunci ți se vor descoperi chiar și tainele inimii oamenilor”. El a continuat: „Dacă nu vor crede primul semn, atunci vor crede al doilea semn. Dacă vei fi sincer, atunci lucrarea va crește și va deveni tot mai puternică”.

Situația mi se părea ciudată, de aceea am spus: „Domnul meu, eu sunt aici din cauza vedeniilor pe care le tot văd când mă duc între frații mei. Frații mei predicatori spun că acestea sunt de la diavolul. Eu sunt aici ca Dumnezeu să mă ajute să nu mai trăiesc aceste lucruri”.

El a venit repede în fața mea și mi-a cerut să mă ridic de pe scaun. M-am ridicat și el mi-a spus: „Tu nu cunoști Scriptura?” Eu i-am răspuns: „Predicatorii nu sunt de acord cu ele. Dacă este de la Dumnezeu de ce n-o au și ei?”

El a spus: „Acum este timpul pentru această slujbă. Acum a sosit ceasul”. Eu am spus: „De ce au știut-o puterile demonilor, spirițiștii?” Apoi a spus: „În zilele Domnului nostru ..”.

Acesta este motivul pentru care am știut că el nu este Domnul: pentru că a spus: „... Domnului nostru”. El vedea pe Domnul nostru ca pe Domnul lui. El era un înger, un bărbat, un mesager; și el a spus: „În zilele Domnului nostru când predicatorii, preoții se certau în templu ce fel de haine să poarte, în același timp, înțelepții, astronomii, erau pe

drum ca să aducă un omagiu Domnului Isus. Ei Îl cunoșteau, dar preoțimea nu-L cunoștea”. El a continuat: „A fost diavolul cel care a spus: «Eu știu foarte bine cine ești: Sfântul lui Dumnezeu!» Dar preoții au spus: «El este de la diavolul»”.

Diavolul a spus: „El este Fiul lui Dumnezeu”. Iar predicatorii spuneau: „El este de la diavolul”.

Atunci frica a început să se îndepărteze de la mine. Au avut vreo îndoială Pavel și Sila când au predicat într-un anumit loc unde preoții le-au spus: «Acești oameni întorc lumea pe dos. Ei sunt niște răzvrățiți», dar o ghicitoare a spus: «Acești bărbați sunt slujitori ai Dumnezeului preaînalt, care vă vestesc calea mântuirii»? Cine a avut dreptate?

Astăzi este tot la fel. Bineînțeles. De atunci Biblia a devenit pentru mine o carte nouă. Eu am recunoscut-o.

Astăzi noi suntem atât de intelectuali în bisericile și în grupurile noastre încât trecem pe lângă marile lucruri duhovnicești. Dar cei care sunt posedați de diavol, care sunt în legătură cu duhuri, o pot vedea mai repede decât cei intelectuali, fiindcă aceștia refuză tot ce este duhovnicesc. Eu nu vorbesc despre voi, predicatorilor. Mulțumesc lui Dumnezeu că mai există și din aceia care cred și o pot vedea. Ferice de ochii voștri că văd și urechile voastre că aud, fiindcă Dumnezeu a făcut-o. Isus a spus: „Nimeni nu poate veni Mine dacă nu-l atrage mai întâi Tatăl Meu. Oile Mele ascultă de glasul Meu. Ele nu vor urma un străin”.

Trebuie să mă grăbesc. Am fost trimis ca să mă rog pentru bolnavi. Mai întâi vă voi spune ce s-a întâmplat după aceea, dar apoi va trebui să mă grăbesc. Două zile mai târziu am fost chemat pentru un caz de boală în St. Louis, Missouri. Eu n-aveam palton. Cineva mi-a dat unul, așa că am mers la un bărbat al cărei fetiță suferea de boala coreea Huntington (boală ce cauzează distrugerea unor părți din creier, provoacă mișcări rapide și smucite, demență și pierderea abilităților mentale). St. Louis este foarte avansat în medicină și foarte mulți medici au încercat să vindece acest copil. Ea era fiica unui predicator. Până în ziua de azi eu nu știu cum a aflat de mine.

Eu m-am dus la ei acasă. Fetița aceasta mică era ca un animal, își zgâria fața, își rumega limba și tot trupul ei tremura. M-am dus

înauntru, ne-am plecat genunchii împreună cu mai mulți credincioși, m-am rugat și am vrut să mă duc. Apoi Duhul Sfânt mi-a vorbit: „Așteaptă aici până vei primi indicații”. Oh, lăudat să fie Domnul! „Așteaptă!”

L-am întrebat pe predicator dacă am putea merge în capela lui, și ne-am dus acolo, ne-am rugat, iar apoi ne-am întors în casă. Toată ziua și toată noaptea a trecut.

În ziua următoare ședeam în mașina lui și așteptam. Când m-am uitat peste capota mașinii a venit o vedenie. Eu am așteptat ca să văd ce vrea El să-mi spună. După această vedenie am ieșit din mașină, m-am dus în casă și am spus predicatorului: „Eu am pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Cheamă-l pe tatăl tău”. Ne-am dus la pat, iar apoi i-am spus soției predicatorului: „Acum două zile ai fost în oraș și ai cumpărat un vas mic, alb, în care n-a fost pusă apă niciodată; vasul este în cămară sub chiuvetă”.

Ea a spus: „Așa este”.

„Adu-l, pune apă în el, ia un prosop alb și adu totul încoace. Nu întreba nimic. Fă doar ceea ce-ți spun”.

Pe predicator l-am rugat ca să stea cu mine la capătul patului, în așa fel ca el să fie pe partea dreaptă, tatăl lui pe partea stângă, iar mama lângă copil. Micuța nici nu mai putea scoate vreun sunet atât de slăbită era. Eu am spus: „Ia prosopul, stoarce-l, iar când încep eu să mă rog «Tatăl nostru» șterge cu prosopul fața ei. Să nu iei mâna ta de pe fața ei. Când voi fi la mijlocul rugăciunii unde este spus «Pâinea noastră cea de toate zilele, dă ne-o nouă astăzi» tu să fii cu prosopul cam pe mijlocul copilului, iar când voi spune «Amin» treci cu mâinile tale peste picioarele ei”.

Apoi am început. Exact așa am văzut-o în vedenie. Ea a șters-o cu prosopul de sus în jos, iar când am spus «Amin» ea a luat mâna ei de pe copil. Eu m-am rugat: „Dumnezeul mare al cerului, Cel care mi-ai apărut acolo în acea colibă, Tu care ai trimis pe acel înger ca să-mi explice toate aceste lucruri: Eu mă rog pentru viața acestui copil. Te rog lasă ca acest copil să trăiască”. Dintr-o dată acest copil a sărit pe podea. Am luat-o de mână și am dus-o la medicul care era în camera cealaltă, iar noi am părăsit casa și ne-am dus să bem o băutură din lapte la un local. Trei seri mai târziu, auditoriul Keel care avea o

capacitate de 19.000 de locuri a fost plin până la ultimul loc. De acolo s-a răspândit în toată lumea.

Am putea scrie cărți întregi, dar aş dori să închei acum.

Frații mei predicatori, concetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, tovarăși de slujbă în Hristos Isus, eu vă vorbesc vouă, păstorilor turmei. Dacă am vorbit ceva ce v-a determinat să credeți că eu am făcut aceasta ca să mă scot pe mine în evidență, atunci vă rog să mă iertați. Eu n-am făcut-o cu intenție.

Noi am ajuns la sfârșitul timpului, iar Isus a făgăduit aceste lucruri pentru timpul sfârșitului.

Eu aş dori să vă vorbesc despre un text din Scriptură pe care l-am urmărit în toată Sfânta Scriptură. Există multe texte la care aş putea să mă refer. Noi știm că Isus a spus că toată Scriptura trebuie să se împlinească. Aceasta este adevărat. Nimic nu va rămâne neîmplinit. *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”*.

Ascultați, în Luca 17 scrie: *„Așa cum a fost în zilele Sodomei, tot așa va fi la venirea Fiului omului”*. La venirea Fiului omului. Haideți să privim aceasta mai îndeaproape.

În orice timp, pe pământ, au existat trei feluri de oameni: credincioșii, credincioșii prefăcuți și necredincioșii. Fiți atenți! El a spus: *„Așa cum a fost în zilele Sodomei ..”*. În acel timp, pe pământ, trăia o națiune necredincioasă și foarte rea: Sodoma. Acolo locuiau câțiva credincioși, biserica firească, Lot și ai lui.

Avraam reprezintă biserica duhovnicească. El s-a despărțit de cei necredincioși și de așa zișii credincioși. Acesta este un tablou foarte frumos al Bisericii de azi. Cuvântul „Biserică” înseamnă „Cei chemați afară”. Exact aceasta este biserica de azi: o biserică chemată afară.

Când sosise timpul distrugerii Sodomei, pe Avraam l-au vizitat trei bărbați. Doi dintre ei erau îngeri, dar aveau înfățișarea unor bărbați. Hainele lor erau pline de praf, iar picioarele lor erau murdare. Avraam a spus: „Veniți sub acest pom și spălați-vă picioarele. Vă voi aduce ceva de mâncare; apoi puteți merge mai departe”. Avraam era în așteptare, aștepta ceva anume. Același lucru se întâmplă și astăzi cu biserica; credincioșii așteaptă ceva. El a știut că timpul se apropiase tot mai mult.

La fel a fost și cu Noe. După ce Enoh a fost răpit, Noe a știut că furtuna este aproape.

După ce Avraam le-a spus să se așeze, s-a dus în cort la Sara și i-a spus: „Sara, frământă aluatul și coace o prăjitură”. Apoi a ieșit afară, a luat un vițel și l-a tăiat. A adus carne, pâine și lapte, le-a pus înaintea lor și ei au mâncat.

Vă puteți închipui că unul din ei a fost Domnul Dumnezeu? Eu știu că unii din voi nu sunteți de acord cu mine. Dar fraților, eu vă întreb: nu l-a spus Avraam „Domnul”, în Geneza 18:27? Acesta este Dumnezeul Atotputernic.

Nu demult am vorbit despre aceasta, și cineva mi-a spus: „Frate Branham, tu crezi că a fost Dumnezeu?”

Eu i-am răspuns: „Bineînțeles. Biblia o spune”.

El a întrebat: „Cum a venit Dumnezeu în acel trup?”

Trupul omenesc se compune din foarte multe elemente conținute de pământ, ca de exemplu: carbon, hidrogen, lumină cosmică, calciu ș.a.m.d. Dumnezeu Creatorul, a luat o mână din acestea, a suflat în ele, și a zis: „Vino Gavril, intră în acesta!” Apoi a luat din nou o mână din aceste elemente și a spus: „Vino Mihail!” La urmă a mai luat o mână din ele și a intrat El personal în acest trup. El este Creatorul. El poate face ce vrea.

Nu demult, după ce frizerul mi-a pus fenol pe păr și mi-a căzut părul, soția mea mi-a spus: „Billy, ești aproape chel”.

Dar i-am răspuns: „Eu n-am pierdut niciun singur fir de păr”.

Ea m-a întrebat: „Unde sunt?” Eu i-am răspuns: „Spunem unde erau firele mele de păr înainte de a le primi?”. Acolo n-a fost nimic, ci doar carbon, hidrogen și lumină cosmică, iar apoi le-am primit. Oriunde ar fi fost înainte de a le primi, ele mă așteaptă.

Isus a spus: „Chiar și firele de păr de pe capul vostru sunt numărate. Eu vă voi învia în ultimele zile. Toți cei care Mi-au fost dați de Tatăl vor veni la mine. Eu îi voi învia în ziua de apoi”.

Eu sunt atât de bucuros că avem un Dumnezeu. Chiar dacă mă voi îneca în acest ocean, iar corpul meu se va descompune, El cunoaște fiecare element care se află în el. Într-o zi El va vorbi, iar eu voi apărea. Aleluia!

Aceasta a făcut El atunci. El stătea acolo, a mâncat carne de vițel și pâine și a băut lapte de vacă. Iar apoi, cei doi predicatori, îngerii, care erau ca modernul Billy Graham și Oral Roberts, care aveau un mesaj pentru lume, au privit în jos la Sodoma și au mers în acel loc. Ei nu au făcut multe minuni, ci doar i-au orbit pe oameni. Vestirea Evangheliei îi orbește pe oamenii necredincioși. Așa spune Biblia.

Haideți să-L privim pe Acela care a venit la biserica chemată afară, aleșii, la biserica lui Avraam. El a vorbit cu Avraam. Gândiți-vă: El era un străin. „Avraam, unde este nevasta ta Sara?” De unde știa El că are o nevastă? De unde știa El că numele ei era Sara?

Uitați-vă ce spune Scriptura: Avraam a răspuns: „Ea este în cort, în spatele Tău”. Domnul S-a gândit: „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?..*”, și a spus: „*La anul, pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine ..*”.

Sara a râs în sinea ei, zicând: „Acum când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu, bărbatul, de asemenea este bătrân”.

Îngerul, El ca bărbat într-un trup de carne, a spus: „De ce a râs Sara? De ce a râs?”

Isus a spus: „Cum a fost în zilele lui Noe și în zilele Sodomei, așa va fi și în zilele când va veni Fiul omului”. Celor intelectuali, Evanghelia le va fi predicată de un Billy Graham modern. Dar Bisericii duhovnicești îi va fi trimis un mesager. Îngerul Domnului va face același lucru ca în timpul Sodomei. De ce? Fiindcă de data aceasta lumea va arde. Sodoma a ars. Ați observat ce a spus El când S-a referit la Noe? „Cum s-a întâmplat atunci: când mâncau, beau, se însurau și se măritau...”, așa cum era starea morală a lumii de atunci. Dar acesta a fost semnul duhovnicesc pentru lume. Vedeți cum s-a făcut cunoscut Isus ca Mesia atunci când a fost pe pământ. El a cunoscut gândurile inimii lor. Este așa bărbaților, fraților? Nu ne-o spune Scriptura?

Lui Simon Petru i-a zis: „Numele tău este Simon și numele tatălui tău este Iona”. Ei așteptau să se îplinească Scriptura. Dacă va veni Mesia, atunci el va fi un Proroc – Dumnezeu. Iudeii s-au îndepărtat de lucrurile duhovnicești la fel cum au făcut-o prea mulți

dintre noi în ziua de azi. Ei au așteptat pe cineva mare din cer care să vină călărind și să conducă toată lumea, de aceea nu au recunoscut-o.

Isus l-a văzut pe Natanael la 15 mile depărtare sub un pom. Când L-au numit pe Isus, Beelzebul, ei nici nu trebuiau s-o spună cu gura lor. Biblia spune: „El le cunoștea gândurile lor”. El a cunoscut gândurile lor. Femeii de la fântână El i-a spus: „Du-te și adu pe bărbatul tău”. Ea a răspuns: „Eu n-am bărbat”.

El a spus: „... cinci bărbați ai avut ..”. Ea nu L-a numit diavol, ci a spus: „Doamne, noi samaritenii știm: când va veni Mesia El va face aceste lucruri”. Ea era bine învățată. „Adică, Tu trebuie să fii prorocul Lui”. Atunci El i-a spus: „Eu sunt, Cel care vorbește cu tine Acela este”.

Observați mesajul ei pe care l-a adus în oraș: „Veniți și vedeți un bărbat care mi-a spus tot ce am făcut. Nu este acesta semnul unui proroc, nu este acesta Semnul lui Mesia? Nu este El chiar Mesia? Înțelegeți voi aceasta?

Isus a spus: „Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu („eu” este un pronume personal), Eu voi fi cu voi, Eu voi fi în voi până la sfârșitul lumii”.

Biblia spune: „El este același, ieri, azi și în veci”.

Doar un moment. Acum ascultați cu atenție. Cu toții știm foarte bine că îngerul care i s-a arătat lui Moise era Hristos. A fost Îngerul Legământului. Credeți voi aceasta? Îngerul Legământului. El a însoțit Israelul într-un stâlp de foc. Când Isus era pe pământ, ei au erau supărați pe El, fiindcă le spusese că a văzut zilele lui Avraam. Isus a răspuns: „*Adevărat, adevărat, vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam SUNT EU*”. EU SUNT a fost stâlpul de foc care era în rugul aprins.

Isus a spus: „Eu am ieșit din Dumnezeu și Mă voi întoarce la Dumnezeu”. Credeți voi aceasta? Scriptura o spune.

După moartea, înmormântarea și învierea Lui, a început prigonirea bisericii. Pavel era în drum spre Damasc cu o scrisoare de împuternicire în buzunarul lui, ca să-i urmărească pe toți oamenii umpluți cu Duhul Sfânt, când o lumină l-a izbit și a căzut la pământ. El a privit în sus și un stâlp de foc, o lumină puternică stătea în fața lui. Din ea i-a fost spus: „*Saule, Saule! Pentru ce Mă prigonești?*”

El a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*”

Voi trebuie să fiți de acord cu mine, că Pavel era un mare predicator intelectual care a stat la picioarele unui mare învățător cu numele Gamaliel. Dar aceasta nu mai conta. El se uita la acest înger, la această lumină, la acest stâlp de foc și întreba: „*Cine ești Tu, Doamne?*”

Acela a răspuns: „*Eu sunt Isus*”. El Se întorsese la Dumnezeu. „EU am ieșit de la Dumnezeu și Mă voi întoarce la Dumnezeu”.

Aș dori să vă pun o întrebare. Dacă veți merge să adunați fructe de portocal, atunci veți vedea că portocalul va avea portocale. Iar copacul de papaya va aduce fructe de papaya. De ce? Viața care este în acest copac aduce fructe după felul copacului. Adevărat?

Vedeți, s-au făcut foarte multe fotografii cu Îngerul Domnului. O fotografie cu unica ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată se află în sala de artă religioasă din Washington, D.C. În Houston, Texas, s-a ridicat un frate baptist și a vrut să poarte o dezbatere publică cu mine pe tema vindecării divine. Eu am ignorat-o. Dumnezeu nu m-a trimis ca să mă cert, ci să mă rog pentru copiii Lui.

În ziua următoare, el a scris un articol mare într-un ziar, unde a fost spus: „Aici se arată din ce material este făcut acest om. Îi este frică să se confrunte cu Cuvântul”.

Doctorul Bosworth, unul din camarazii mei, avea atunci 80 de ani. Mulți dintre voi ați auzit de doctorul Bosworth. El era un bărbat foarte temător de Dumnezeu. El și-a pus mâna în jurul meu și a spus: „Frate Branham, nu vrei să ieși în față deloc?”

Eu i-am răspuns: „Frate Bosworth, indiferent ce vei face, Isus a spus: «Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl Meu.» Și: «Tot ce Mi-a dat Tatăl Meu va veni la Mine.» Nu a spus Sfânta Scriptură, că nu vor putea crede? «Au ochi și nu pot vedea, au urechi și nu pot auzi.» – chiar dacă Isus a făcut foarte multe minuni. Eu sunt sigur că o vei înțelege”.

Dar el a spus: „Dar frate Branham, ca bărbați de onoare, ca predicatori, suntem datori să apărăm în public acest Cuvânt”.

Eu i-am spus: „Poate că tu ești dator să faci așa ceva. Dar eu sunt dator lui Dumnezeu să împlinesc o însărcinare”.

El a spus: „Mă lași pe mine s-o fac?”

Eu i-am răspuns: „Va ieși doar ceartă”.

El a spus: „Te rog lasă-mă s-o fac!”

Eu m-am uitat la el. Avea 80 de ani; îmi amintea de Caleb care s-a suit ca să cucerească acel oraș. Eu am spus: „Doar dacă îmi promiți că nu te vei lăsa atras în ceartă”.

El a răspuns: „Îți promit”.

Oh, exact aceasta și-au dorit ziarele: titluri mari cu: „Vor zbura penele duhovnicești”!

Așa că a fost organizată o dezbatere pentru ziua următoare în Sam Houston Coliseum în Houston, Texas. Mii de oameni s-au adunat acolo.

Ascultați: astăzi mai suntem despărțiți, dar va sosi o zi în care vom fi una. Dumnezeu Se va îngriji de aceasta. Va fi ceva ce ne va forța să ne unim.

Acolo oamenii din diferite biserici erau certați unii cu ceilalți, dar când a apărut această știre în ziar, ei au ținut împreună. Mulțimi mari care au crezut în vindecarea divină au venit din toate direcțiile, au venit cu trenul, cu avionul, de peste tot. De ce? Fiindcă era vorba de ceva fundamental în care credem cu toții.

Eu n-am vrut să mă duc acolo și în acea seară am rămas la hotel. Dintr-o dată ceva îmi spunea: „Du-te acolo!”

Am luat paltonul pe mine și am fost condus de patru polițiști care mergeau în fața mea și în spatele meu, din cauza mulțimii. Îmbrăcat în palton, m-am dus sus la balcon și m-am așezat pe locul 30.

Erau adunați aproximativ cinci sute de predicatori. Dr. Best care conducea această dezbatere a spus: „Domnul Bosworth să vorbească primul”.

Dr. Bosworth a spus: „Eu am șase sute de afirmații referitoare la lucrurile pe care le-a făcut Hristos bolnavilor. Eu am să le predau domnului Best. Dacă el poate lua una singură dintre ele și s-o respingă prin Cuvântul lui Dumnezeu, atunci îl voi lăsa pe el să-mi ia locul”. Dar el n-a vrut s-o facă. Apoi a continuat: „Atunci voi pune o întrebare domnului Best, predicatorul baptist. El să răspundă doar cu «da» sau «nu». Dacă el îmi va răspunde doar cu «da» sau «nu», atunci îi voi lăsa lui restul timpului”.

Domnul Best a spus: „Întrebați vă rog”.

Conducătorul dezbaterii i-a dat cuvântul. Atunci a întrebat: „Cele șapte Nume de răscumpărare ale lui Iahveh se referă și la Isus? «Da» sau «nu»?” Asta a fost tot!

Ați înțeles-o? Aș dori s-o repet ca s-o înțelegeți. Eu nu știu cine se află aici.

„Cele șapte Nume de răscumpărare ale lui Iahveh se referă și la Isus? «Da» sau «nu»?” El n-a putut să răspundă la această întrebare. Dacă ar fi spus «Da», atunci Iahveh-lire S-a îngrijit de jertfă. Dacă El a fost Iahveh-lire (Domnul va purta de grijă), atunci a fost și Iahveh-Rafa (Domnul care vindecă).

Ascultați cu atenție. Aș dori ca predicatorii s-o înțeleagă. Înțelegeți ce vreau să spun? Iahveh-lire, Iahveh-Rafa... Le cunoașteți? Bine.

Dacă ar fi spus că El n-a fost ceva din acestea, atunci El n-ar fi putut să fie nici Iahveh-Rafa. Nu putem despărți pe unul de celelalte. Dacă El nu este Iahveh Vindecătorul nostru, atunci nu poate fi nici Iahveh Salvatorul nostru. Asta a fost de ajuns; el n-a putut răspunde. Ei n-au putut răspunde. Înțelegeți aceasta? El n-a putut respinge pe una, iar pe cealaltă s-o primească, fiindcă ele sunt de nedespărțit. Dacă El încă este Iahveh-Salvatorul, atunci El a fost Fiul lui Dumnezeu, atunci El este Iahveh-Vindecătorul – Același ieri, azi și în veci.

Oh, predicatorul baptist a devenit foarte nervos. El a sărit în sus și-n jos, spunând: „Dați-mi voie să vin în față”. Iar apoi a predicat despre înviere. El n-a crezut că Isus a făcut acele minuni, ci le-a așezat în Împărăția de o mie de ani, iar apoi a ținut o predică de tip Campbell. Eu sunt baptist și știu ce cred baptiștii. El a fost într-o situație atât de grea încât n-a mai putut să se elibereze. Când n-a mai știut ce să spună s-a dus la un predicator și l-a lovit peste gură. Trebuia să-l tragă de acolo.

Când s-a întâmpnat aceasta ei au crezut că este ceva grav și a intervenit poliția. El a spus: „Lăsați-mă să văd cum vindecă acest vindecător. Aduceți-l pe vindecătorul acesta. Lăsați-mă să văd cum o face”.

Fratele Bosworth a spus: „Fratele Branham nu susține că poate vindeca oameni”.

Fratele Bosworth m-a văzut. El a spus: „Eu știu că este aici, dar el nu se ceartă cu oamenii. Dar el ar putea veni și să încheie adunarea”. Pentru că domnul Best a pierdut dreptul la luarea cuvântului în această dezbatere datorită faptului că n-a putut răspunde la nicio întrebare, conducătorii dezbaterii nu l-au mai lăsat să vorbească și au dat cuvântul domnului Bosworth. Acești bărbați nu erau interesați de niciun fel de biserică. Ei făcuseră o înțelegere și erau obligați s-o respecte.

Lângă mine stăteau fratele meu Howard și soția mea, iar eu mă pregăteam să mă ridic și să mă duc în față, dar fratele meu îmi spunea: „Stai jos”.

Eu am spus: „Doar sunt pe scaun”.

Doar un moment mai târziu am auzit același zgomot pe care l-am auzit și atunci în frunze. M-am uitat în sus: El era acolo și a spus: „Ridică-te!”.

Dumnezeu este biruitor în luptă. Voi ar trebui să-L trăiți odată în Africa, India sau în alt loc unde este provocat. Să vedeți cum cad oamenii și nu se mai mișcă deloc, iar acești vraci stau fără putere și nu pot face nimic. El este Dumnezeu.

Apoi m-am ridicat. Soția mea îi spunea fratelui meu: „Uită-te la fața lui! Lasă-l!”

Mulți ușieri mi-au făcut loc ca să mă pot duce în jos, fiindcă săracii oameni, mame cu copii mici, ș.a.m.d. au vrut să mă atingă neapărat. Mi-a fost milă de ei, fiindcă și eu am copii. Ei au crezut că poate le-ar ajuta.

Când am urcat pe platformă, mai întâi, m-am dus la domnul Best, i-am dat mâna și i-am spus: „Bună ziua, domnule Best”.

El a spus: „Domnule Branham, ca om vă admir, dar în privința învățăturii eu cred că sunteți fals”.

Eu am răspuns: „La fel simt și eu”. Apoi i-am spus: „Observația ta m-a surprins frate Best, când ai spus: «Vindecătorul să vină și s-o arate. Eu vreau să văd cum face ceva»”. Apoi am continuat: „Frate Best, tu nu înțelegi că este același duh care a fost și peste farisei: «Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, atunci coboară-Te de pe cruce!»?” I-au acoperit fața, L-au lovit cu bățul în cap și L-au întrebat: «Dacă Tu ești un proroc, atunci spune-ne cine Te-a bătut?”. Nu

recunoști tu că este duhul diavolului, frate Best? Nu a fost diavolul acela care a spus lui Isus: „«Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, atunci poruncește acestor pietre să se facă pâine. Fă o minune, eu vreau s-o văd!»”? Dumnezeu nu face așa ceva. El nu negociază cu diavolul. Eu i-am spus: „Tu încerci să le iei multora singura nădejde”.

El a spus: „Baptiștii nu cred un asemenea lucru. Există doar o singură categorie de oameni care cred așa ceva, și aceștia sunt fanaticii”.

Eu i-am spus: „Scuză-mă Dr. Best, și eu sunt baptist”. Și am continuat: „Eu aș dori să-ți arăt ceva”. Am spus: „Aici sunt adunați cel puțin trei sute de păstori baptiști din acest oraș. Eu vă rog ca toți membrii bisericilor baptiste din acest oraș care pot aduce o dovadă de la medic că au fost vindecați de Isus Hristos în ultimele opt zile în care am fost eu aici, să vină cu toții aici pe platformă și să aducă cu ei această dovadă de la medic ca să dovedească vindecarea lor; să se ridice în picioare”. Și trei sute de oameni s-au ridicat în picioare! Eu am spus: „Nu este poporul, ci conducătorii orbi”.

Eu am spus: „Domnul meu, eu nu pot vindeca nici un om”. Apoi l-am întrebat: „Crezi tu că slujba ta este inspirată de Dumnezeu?”

El a răspuns: „Da”.

Eu am spus: „Acesta este de la Dumnezeu”. Am continuat: „Eu nu pot vindeca pe nici un om. Dar dacă ceea ce am spus despre Duhul Sfânt, că El ar fi Vindecătorul, s-ar pune sub semnul întrebării, atunci n-aș avea niciun fel de șansă înaintea ta. Fiindcă tu ai studiat și ești inteligent. Eu nu am educație, dar am pe Cineva care confirmă ceea ce spun”. Eu am spus: „Dacă cuvântul meu a fost pus sub semnul întrebării, atunci Cuvântul lui Dumnezeu va fi pus sub semnul întrebării. Fiindcă, eu vorbesc doar ceea ce El a făgăduit”. Mulțumire lui Dumnezeu, că El veghează asupra Cuvântului Său .

Aproximativ în acel timp El a coborât. Unii oameni au leșinat. Fotografierea nu era permisă în timp ce oamenii erau în rîndul de rugăciune. Dar domnul Best a angajat un fotograf care să facă șase fotografii cu el.

El a făcut următoarele comentarii: „Eu mă duc acolo, îl iau pe bătrânul Bosworth, îi trag pielea și o ținuiesc pe ușa mea de la birou ca amintire a vindecării divine din acest timp”.

Aceasta arată că acest bărbat nu a fost sincer în inima lui. Cu puțin timp înainte de această întâlnire, într-adevăr, el s-a dus la domnul Bosworth și a ținut pumnul sub nasul lui spunând: „Faceți-mi acum o fotografie”. Apoi a luat mâinile lui și a spus: „Mai faceți o fotografie”. Ei au făcut șase fotografii pe care el a vrut să le publice în revista lui.

Fratele Bosworth stătea acolo foarte smerit și a permis să facă fotografiile.

Dar când Îngerul a coborât, fotograful avea aparatul pregătit și a făcut o fotografie. Când S-a coborât El, oamenii au început să strige și eu am spus: „Eu nu mai trebuie să vorbesc ceva. El vorbește pentru mine”. Apoi m-am dus afară. Polițistul m-a ajutat să ajung la mașină.

Fotografiile au plecat și ei după ce au făcut fotografiile lor. Unul din ei era evreu, iar celălalt catolic. Amândoi lucrau pentru studioul Douglas din Houston, Texas; amândoi făceau parte din aceeași asociație. Ei s-au dus în studio și au spus: „Ar fi bine să dezvoltăm imediat fotografiile pentru domnul Best; el dorește să le aibă mâine dimineață”.

Evreul, domnul Ayers, s-a dus sus la culcare. Celălalt bărbat a pus fotografiile în acele substanțe chimice și s-a dus afară să fumeze o țigară. El a început să se gândească: „Dacă acest bărbat ar fi catolic ar fi corect”. El și-a spus: „Poate că și este. Strămoșii lui au fost catolici, atunci el ar putea să fie corect. Dar ca protestant el nu poate fi corect”. Apoi s-a dus din nou înăuntru. Cu o zi înainte el a publicat în ziar un articol foarte urât despre mine. El a scos fotografiile de la dezvoltat: una, două, trei, patru, cinci, șase. Nici una n-a fost reușită. Dumnezeu n-a permis să reușească nici măcar o singură fotografie în care Dr. Best a ținut pumnul sub nasul acestui bărbat bătrân și sfânt. El a scos fotografia a șaptea, și acolo era Îngerul, această Lumină pe fotografie. Acest bărbat a făcut un atac de cord și a căzut la pământ.

Două sau trei zile mai târziu, pe la ora 11 seara, negativele au fost duse cu avionul la Washington D.C. și apoi aduse înapoi. George J. Lacy, șeful FBI-ului pentru amprente și documente a verificat-o ca

să vadă dacă nu cumva ar fi fost retușat ceva, sau să fi fost o expunere dublă. După trei zile fotografii ne-a invitat la el. Erau prezente aproximativ două sute de persoane: reporteri de la tot felul de ziare, ș.a.m.d. El s-a ridicat și a spus: „Al cui nume este Branham?”

Eu am răspuns: „Al meu”.

El a spus: „Vă rog veniți încoace”. El avea părul roșcat și barbă, și a spus: „Luați loc aici”.

Eu am răspuns: „Da, domnul meu”.

El a spus: „Domnule Branham, eu am fost unul dintre criticii dumneavoastră. Eu am spus că aceasta este psihologie. Dar ascultați, reverend Branham, obiectivul mecanic al camerei nu poate fotografia psihologie. Lumina a căzut pe această lentilă”. El a mai spus: „Într-o zi această fotografie va fi vândută în magazinele de 10 cenți – dar nu în timpul vieții dumneavoastră. Dumnezeu nu va permite să se întâmple aceasta”. Apoi a mai spus: „Când nu veți mai fi, biserica va recunoaște ce timp a fost acesta pe care l-a trăit. Întotdeauna a fost așa”. El a mai adăugat: „Eu sunt catolic și îmi amintesc de acea istorie despre Ioana d’Arc care vedea vedenii și a fost arsă pe rug de biserica mea, spunând că ar fi o vrăjitoare. La mult timp după moartea sa ei au recunoscut că ea a fost o sfântă. Atunci a fost prea târziu. Tot așa a fost în întreaga Sfântă Scriptură”. El a continuat: „Într-o zi și dumneavoastră veți muri”.

Eu i-am răspuns: „Lăudat să fie Domnul! Eu sunt pregătit”.

Apoi a mai zis: „Iertați-mă că am fost criticul dumneavoastră”. Și mi-a dat negativul.

Eu am spus: „Acesta nu-mi aparține mie, ci studioului”.

El a spus: „Domnule Branham, acest negativ are o valoare de zeci de mii de dolari. Este unica fotografie dovedită științific a unui fenomen supranatural”.

Dar eu am spus: „Eu n-o iau. Dacă Isus mă iubește atât de mult încât S-a coborât, conform mărturiei dumneavoastră, de prima dată în istoria lumii ca să Se lase fotografiat împreună cu mine, atunci cine sunt eu ca să vând fotografia Lui și să fac bani cu ea?”

El a spus: „Atunci voi lua eu Copyrightul (dreptul de reproducere), astfel încât nimeni să n-o poată vinde fără aprobarea

dumneavoastră” și apoi a semnat-o. Studioul Douglas a luat-o în primire.

Dragi frați și surori, noi suntem oameni și trebuie să murim, dar Duhul lui Dumnezeu care este între noi este același Dumnezeu care l-a întâlnit pe Moise în pustiu, și a fost în Isus Hristos când a fost pe acest pământ. Viața ne dovedește că este același Duh. El face aceleași lucrări. Este o făgăduință a lui Hristos. Nu există nici un fel de loc în care poate fi oprită.

Mai ascultați o singură dată cu atenție, iar apoi voi încheia. Uitați-vă, există doar trei rase de oameni pe acest pământ: Sem, Ham și Iafet. Toată populația de după potop provine din aceștia trei. Credeți voi aceasta? Țările în care trăim ne-au schimbat culoarea pielii; negru, alb, maro, galben, și altele. Culoarea pielii n-are nimic de-a face cu originea noastră. Noi ne tragem cu toții din acești trei fii. Există evrei, păgâni și samariteni.

Ați observat voi că Petru, care avea cheile Împărăției, în ziua de Rusalii a deschis ușa pentru evrei? Filip a predicat samaritenilor. Duhul Sfânt încă nu Se coborâse peste nici unul din ei. De aceea au trimis după Petru. Acesta a venit, a pus mâinile lui peste ei, iar Duhul Sfânt a venit asupra lor. În casa păgânului Corneliu, Duhul Sfânt a coborât peste ei în timp ce Petru predica. Așa a continuat. Există aceste trei rase. Samaritenii sunt jumătate evrei și jumătate păgâni. Voi cunoașteți istoria.

Samaritenii și iudeii Îl așteptau pe Mesia, nu păgânii. Noi păgânii nu L-am așteptat pe Mesia. Dar știți voi cum S-a făcut El de cunoscut când a venit la sfârșitul epocii lor? „*Tu ești Simon, fiul lui Iona*”. El a recunoscut gândurile lor, la fel la Filip și la Natanael. Lui Natanael i-a spus: „...Eu te-am văzut mai înainte când erai sub smochin”.

„Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Iar preoțimea iudaică spunea: „El este un ghicitor”.

Isus a spus: „Eu vă iert. Voi vorbiți împotriva Fiului Omului, dar într-o zi, în timpul neamurilor, când va veni Duhul Sfânt și va face aceleași lucruri, atunci un singur cuvânt împotriva Lui nu vă va fi iertat, nici în lumea aceasta și nici în cealaltă”.

Nu vedeți voi cum Hristos este respins? Acesta este motivul pentru care bombele atomice sunt pregătite pentru a distruge lumea. Ei Îl resping pe Hristos în același fel cum au făcut iudeii atunci.

Atunci El S-a dus și la samariteni. El trebuia să treacă prin Samaria. De ce? Pentru că așteptau un Mesia. Lor li S-a descoperit în același fel ca iudeilor. Ei L-au crezut.

Prorocul a spus: „*Va fi o zi ... nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina*”.

Soarele a strălucit asupra oamenilor din Est. Răsare în Est, apoi merge peste tot pământul. Același soare care răsare în Est va apune în Vest. Oamenii din Est, iudeii o vedeau, o credeau, iar unii o respingeau. Civilizația s-a deplasat spre Vest. Acum Estul și Vestul s-au întâlnit. Noi am avut o zi, o zi întunecată ca aceasta, cu doar atâta lumină ca să se întemeieze o organizație, să-ți scrii numele într-o carte și să crezi în Hristos, Mântuitorul nostru. Pentru aceasta ne-a ajuns lumina. Dar prorocul a spus: „*Spre seară se va arăta lumina*”.

Același Fiu, același Duh Sfânt care a fost în Hristos a făcut același lucru pe care voi îl vedeți întâmplându-se acum. Voi, oameni și frați, cercetați în Scriptură. Cercetați istoria. De atunci nu s-a mai întâmplat, până acum. Noi suntem în timpul serii. Câți dintre voi știu că Domnul stă în fața ușii? Dumnezeu descoperă neamurilor că Mesia al Lui trăiește și încă mai este Același. Este același semn distinctiv; aceleași lucrări se întâmplă ca dovadă că El este Același. Ei L-au omorât și L-au pus în mormânt. Dar El a înviat din morți și trăiește în vecii vecilor. El nu este „Cel ce eram”, ci „CEL CE SUNT” – Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Amin.